

мя Райко, прѣдпочитамъ да умрѣ, а не да склонѣхъ другъ пѣтъ на такъвъсь бесчестнѣ работѣ. —

И азъ, и азъ, сестро, съмь на този умъ, отговори Райко плачишката. Но дали можешъ станѣ да трѣгнемъ, Ангелино?

Охъ, немогѣ, отговори тя, осѣщамъ ся до толкозь отслабнѣла, като че съмь години болна лежала. И дѣ знаемъ на кѣдѣ да трѣгнемъ? Нали видишь, че сме загубили пѣтътъ, ами ако отидемъ по-надалечъ, ще ся затѣнтимъ още повече. Нека пристоимъ тука додѣ съмне. Окусижъли сме до подкожникъ, а ето дѣждѣтъ още вали, а пѣкъ и да трѣгнемъ на нѣкадѣ, тъмно е, че може и да влѣземъ въ нѣкоѣ барчинѣ, която ся е напълнила отъ дѣждѣтъ съ водѣ. Най добръ седни тука до мене, земи и ты нѣкой залгъ хлѣбъ, щото знамъ че си гладенъ. — Райко послуша сестрѣ си, седнѣ до нѣж на кладѣтъ и си похапнѣ.

Вѣтрѣтъ вѣя още много врѣме, напаконъ дѣждѣтъ прѣстанѣ, свѣтканѣето и гърмелѣтъ прѣминѣхъ, и горкытъ дѣчица